

KIS LAP

„A BETEG KUTYA HÁLÁSAN NYALDOSTA JÓLTEVŐJE KEZÉT.” (Lásd a 282. l.)

REGE A FECSKÉRŐL.

FECSKE igen okos állat, amint ezt minden ember tudja. Nem olyan ő, mint a többi madarak, hogy ott élnek és halnak, ahol a többször kibujtak, hanem szépen körülnéznek a világban és megfigyelik, hogyan foly az élet máshol. Az öreg fecske elküldi fiát hazulról messze, messze földekre, hogy ott megtanuljon építkezni és sok más mesterséget, s hogy mint messze utazott, okos teremtés térjen vissza. Ezt az utat annyiszor és addig kell megtennie, amíg egészen alapjából megtanulja a dolgokat, és innen van, hogy elköltözik, majd meg visszajő, s az ember ráfogja, hogy „vándorol“ s azt hiszi, hogy azért teszi, mert fázik a hideg éjszakon; de a ki be van avatva a dologba, az jobban tudja.

Élt egyszer egy fiatal fecske; ez már nehezen várta az időt, hogy ő is elszállhasson szép, messze földekre; de az öregek nem eresztették, azt mondták, hogy még igen fiatal s szárnyának előbb meg kell nőni. Így tehát türelemmel kellett lennie; de annál szorgalmasabban gyakorolta magát a repülésben esténként, köröskörülkalandozván az ódon tornyot, melyben az öregek fészkeltek és melyet a többiek is fölkerestek, midőn elbeszéltek egymásnak uti élményeiket — mert ezt teszik a fecskék, ha az estalkonyban csicseregve ide s tova szállnak. Végre a következő évben szabad volt neki is elszállni. Az öregek sok jó tanácsot adtak neki a tengeri utra, de

a fecske alig figyelt rájuk, annyira epegett a kék messzeség után. Könnyű rebbenéssel szárnyalt tova, hegyen völgyön, árkon, városon, mezőn és erdőn át. — Hogy elcsodálkozott, midőn a nagy világot meglátta; így mégsem képzelte volna magának, midőn még az ódon épületben tanyázott, a kis repkénnyel koszoruzott ablak alatt, melyet az alkonyfény oly szépen megaranyozott. Így több napon át vigan tova röpködött. Egy este, midőn a nap épen a láthatár alá merült és utolsó sugarai a hegyek kupjaira bucsucsókjaikat hintették, a fecske magasan fent lebegvén, hely után nézett, a hol az éjjelre kinyugodhatná a hosszú ut fáradalmait; ekkor alant a hegyek közt egy kis völgyet pillantott meg, oly bűvös-bájosat, hogy rögtön lefelé vette útját s lebocsátkozott a kis völgybe.

És most ott ült egy faágon, körültekintett okos szemeivel s minél tovább nézte a völgyet, annál bájosabbnak és szebbnek tetszett előtte. Meredek, mohtakarta sziklák zárták körül, hogy emberi láb egykönnyen ne hatolhasson a kedves helyre; sziklák között derék vén fák álltak, s fejüket az esti szellőben gondolkozólag himbálván nagyitkosan és fontoskodólag susogtak egymással; de a völgyben legbájosabb és a legszebb volt mégis egy kis tiszta forrás, a mely épen kellő közepén csörgött; és a kis fecske csakhamar észrevév, hogy a forrás volt az egész völgy kedvence, mert a szellők, amint mellette elszálltak, üzték habjaival és csókolták, és a virágok, mik peremén sarjadoztak,

reszkett
lehetne
ágasbog
san tek
susogtá

Mi

a termé
a maga
És a m
tózott,
az ideg
san oda
bókokat
kedélyes
zalmasa
bizonyo
kis forr
és elhal
kel; ma
ves bara
építő, a
a ki itt
atyjafián
nőül, s
összejön
rásban.
mondók
zájuk cs
kedélyes
jött a ba
teljes al
nem ha
jósziwü t

És

nek egy
ről isme
mészet
ám, min
a kinek

reszkettek a gyönyörtől, hogy közelében lehetnek az imádóknak, és maguk az ágasbogas, viharedzett fák is barátságosan tekintettek tiszta, szép vizébe és susogták, hogy mily szép a kis forrás.

Mindezt a fecske igen jól hallá, mert a természetben minden lénynek megvan a maga nyelve — vajha értenők azt! — És a mint ott ült és nézett és hallgatózott, nagysietve jött egy csíz. Amint az idegen vándort megpillantá, udvariasan oda ült melléje és elkezdett annak bókokat mondani, mert a csíz igen kedélyes, vig ficzkó. Azután még bizalmasabb lett és mondá, hogy a fecske bizonyosan azért jött, hogy a kedves kis forrást lássa és tiszta vizéből igyék és elhalmozta a kis forrást dicséretekkel; majd elmondá, hogy van egy kedves barátja, a banka, a ki igen ügyes építő, azután egy barátnője, a pacsirta, a ki itt a szomszédságban lakik egy atyajiánál, a ki egy előkelő fürjet bír nőül, s hogy estenden rendesen e helyen összejönnek s gyönyörködnek a kis forrásban. És alig csicseregte el a csíz mondókáját, midőn már a pacsirta hozzájuk csatlakozott; — ez is barátságos, kedélyes egy teremtés volt; nemsokára jött a banka is, egy komoly és méltóság-teljes alak; ha bubját felborzolá, csaknem haragosnak látszott — de igen jószívű teremtés volt.

És ők csakhamar bizalmasokká lőnek egymás között, mintha már régebről ismerték volna egymást; mert a természet egyszerű gyermekei nem olyanok ám, mint a hideg, kerges-szívű ember, a kinek csak akkor van bizalma egy-

máshoz, ha éveken át ismeri egymást. Nem, a pacsirta, csíz és banka mindjárt mondták, hogy a kis vándort igen szeretik és a fecskét már csak azért is szerették, hogy annyi szépet tudott a kis forrásról beszélni.

Midőn beesteledett, azt mondá a pacsirta, hogy itt az idő a lefekvésre, mivel öneki már korán kell fölkelnie. Ekkor valamennyien magukkal akarták vinni a vándort, de a komoly banka azt mondá: a pacsirta nem adhat neki szállást, mert a harisnál és az előkelő fürjnél lakik; a csíz pedig kedélyes ficzkó, kinek magának is kényelmetlen lakása van; azonban öneki van egy faüregben pompás háza két szobával, a vándor tehát ő hozzá menjen. A komoly banka igazságban is maradt s így elváltak azon ígérettel, hogy nem sokára ismét összejönnek a kis forrás mellett.

A pacsirta elszállt a mezőre, a csíz a bokorba s a banka a fecskével az ő kényelmes lakába; és ott a fecske fejcskéjét szárnya alá rejté s a szép kis forrásról álmodott.

Midőn másnap reggel a nap épen feljött a hegyek mögül s első sugarai a lombozaton átrezegtek, a banka még mélyen aludt, de a fecske már felébredt volt s tollait szépen rendezvén, az ezüst forráshoz repült. Az még gyönyörűbb volt, mint előtte való nap s oly szép és tiszta, hogy fenekére lehetett látni s a felkelő nap rózsaszínre festé azt, mint a hajnali eget. Ennek a fecske szivéből örvendezett, úgy hogy hangosan csicsergett az örömtől és gyors

szárnyaival átsuhant a sima tükrön, megnedvezvén fehér mellét és hosszú szárnyait. Így rebtent ő át és vissza, egyenes irányban és czikázva, és talán belevetette volna magát, ha még jókor eszébe nem jut a toronybeli kis ablak, melyet a leáldozó nap oly szépen meg-aranyozott. Estére a pacsirta is megjött

a mezőről, majd a csíz és banka a bokorból; ezek örömmel üdvözölték a fecskét és a banka azt mondá, hogy mindenhol kereste vendégét és csodálkozott, hogy egész hosszú napon át nem gondolt egyébre, mint a forrásra; de a pacsirta azon nézetben volt, hogy ő is úgy tenne, ha ráérne s ha nem kellene annyit építkeznie. Így egy darabig nagy gyönyörűséggel csicseregtek egymás között, aztán a pacsirta egy dalt énekelt a kis forrás dicséretére; ennek a csíz és banka

felette örvendtek s csak a fecske szomorkodott azon, hogy ő nem tud olyan szépen énekelni — pedig érzé, hogy ő még ennél is különben zenghetné a forrás dicséretét; s csak midőn majdnem egészen beesteledett, röptültek mindnyájan fészkeik felé.

A fecske több napig maradt itt és minden nap oda-röptült a forráshoz s estig maradt ott, át meg át suhanván a tükör felületén, majd vissza, egyenesen és czikázva s fehér mellét s hosszú szárnyait nedvezvén a tiszta vízben. Alig gondolt a messze utra, melyet még meg kelle tennie a távol Afrikáig — de elvégre mégis válnia kellett, bármily nehezeére esett is, s midőn estére eljöttek társai, megmondá ezt nekik. Azok igen búsongtak és váltig marasztalták; de a fecske magától is ott maradt volna; majd arra

BÁRÁNYKA TÉLEN.

BÁRÁNY, bárány, fehér bárány,
A bundikád hóbul van tán?
Bizony, hófehér a gyapjad.
Mily szerencse, nagy szerencse,
Hogy az ily hó el nem olvad!

kérték,
mintha
el, ha
hajnalba
csirta,
sérték,
Afrika
gyors
csirta p
szállt a
hogy n
láthassa
bucsuda
kelt nek
ke pedi
utazott
hegyen-
erdőn-
tavakon
lyókon
nagy
át, mess
sze a tá
kái, h
tal fecsk
tanulják
tést.

Az
igen k
szomor
a mell
meleg
rabban
üde, tis
pült eg
hajtv
Vé
a rú
nyozni

kérték, hogy legalább visszajöjjön, — mintha bizony a fecske nem jött volna el, ha nem mondják is! Másnap kora hajnalban a fecske tovaszállott. A pacsirta, csíz és banka egy darabig elkísérték, és az erdő sarkán, hol az ut Afrika felé elágazik, elváltak; a fecske gyors röpüléssel tovaszárnnyalt, a pacsirta pedig felszállt a magasba, hogy még soká láthassa őt és bucsudalt énekelte neki. A fecske pedig ismét utazott tovább hegyen-völgyön, erdőn-mezőn, tavakon és folyókon egy nagy, nagy tengeren át, messze, messze a távol Afrikáig, hol a fiatal fecskék megtanulják az építést.

Az azonban igen kopár és szomorú vidék, a mellett forró

meleg és a szegény fecske annál gyakrabban gondolt a kedves forrásra és üde, tiszta vizére; és estenkint letelepült egy pyamisra s fejét szárnya alá hajtva a kis tiszta forrással álmodott.

Végre ismét szabad volt elhagynia a rút vidéket s a drága táj felé irányozni röptét, s azonnal feléje is tar-

tott biztos, soha nem tévedő szárnyalással, mert a fecskék okos és hű állatok s sohasem felejtnek el oly helyet, a mely egyszer megtetszett nekik.

Alig hogy egyszer is megpihent utközben, míg végre elérkezett ismét a kis völgyhöz; de hogy megrémült, midőn ott a nagy változást észrevette,

— alig hitt szemeknek. A kis forrás eltűnt és szikladarabok tölték ki medrét. A virágok mind elhervadtak, — a vén fák egyhanguan és szomoruan zugtak s az egész hely, amily barátságos és kedves volt előbb, oly magányos és elhagyatott volt most.

És midőn a fecske még szomorú gondolatokba merülve ott ült, meghallá a pacsirta pa-

naszos hangját a mezőn; hozzá repült tehát és megkérde tőle, hol van a kis forrás? Ekkor a pacsirta a következőt beszélte el: Egy időre eltávozásod után a nagy folyam, melynek morgása ide is elhallatszik, megkívánta a kis forrást, elkezdte szép szavakkal hitegetni, mily jó dolga lenne,

A NÉGER FIU A TÜKÖR ELŐTT. (Lásd a 283. l.)

ha vele egyesülne, akkor sok várost megmutatna neki, melyek mellett elfoly, és a nagy tengert s még sok más ékes és gyönyörűség dolgot; ezt s még sok más ilyes beszélt neki a gonosz folyam. Egy éjjel azután borzasztó zivatar támadt, hogy a föld is rengett belé; oly borzasztó, hogy a legvénebb varju sem emlékezett mására, és mi igen féltünk fészkeinkben, s midőn másnap reggel szokás szerint a forrást felkerestük, hogy belőle igyunk, akkorára ez eltűnt, egyik oldala keresztül volt törve s a távolban a büszke folyam hangosan zúgott, mintha örült volna terve sikerültének. Némelyek úgy vélekednek, hogy a forrás jószántából csatlakozott a folyamhoz; de én azt hiszem, hogy az szélvészszel és esővel szövetkezve rabolta őt el. A csíz hamar megvigasztalódott a veszteségen, mert ő könnyelmű ficzkó; de a banka bujában elköltözött innen, s én is régen követtem volna példáját, ha nem laknám a harisnál és az előkelő fürjnél.

Igy szólott a pacsirta; azonban a fecske nem is igen hallgatta utolsó szavait, hanem fölkerelkedett s ment a forrást megkeresni; s midőn ott nem találta meg, a tengerig ment, s a tengeren túl és senki sem tudja hol maradt; a toronyhoz, melyen szülői fészkeltek és a kis repkénykoszoruzott ablakhoz soha sem tért vissza többé.

MENABUSO MINT TÁNCZMESTER.

— Indián mese. —

(Képpel a 284. lapon.)

AMERIKAI vad indiánok hite szerint a kacsá hajdan szép magas madár volt, mint a pulyka s következőleg történt, hogy olyan idomtalanná lapult.

Menabuso, a ravasz indián vadász, a tó partján sétált s látta, hogy egy csapat kacsá vigan uszkál a vizen. Ekkor így szólt hozzájuk:

„Oh ti kedves szép kacsák, mily kedvesen mulatoztok. Nagyon szeretném ha egyszer eljőnnétek sátoromba s ott tánczolnátok; én majd furulyázok nektek.“

A fiatalabb kacsák rögtön készen voltak indulni a meghívásra; az öregebbek intették ugyan, de a többség mégis Menabuso után ment s a többiek sem akartak elmaradni. Így hát mind a sátorba mentek s itt Menabuso így szólt:

„Most hallgassatok rám. Minde nekelőtt hunyjátok be szemeiteket és föl ne nyissátok, míg nem szólok, mert akkor bajotok esnék. Majd ha jelt adok, fölnéztek s akkor megindul a táncz.“

A kacsák engedelmeskedtek szépen, behunyták szemeiket és vártak; de a várás nagyon hosszúra nyult s a legfiatalabb kacsá kezdett kissé csodálkozni, főleg mert koronként gyanus vákogást hallott. Titkon föl kacsintott tehát és elszörnyűködve látta, hogy Menabuso sorban megragadja a semmit sem látó kacsákat, kitekeri a nyakukat és egy zsákba dobja őket.

A kis kacsá nem vette tréfára a dolgot, szaladásnak indult és hangosan kiáltá: Gaz Menabuso! Áruló Menabuso! Már épen visszatért a tó partjához, midőn utolérte Menabuso és egy nagy bunkóval ráütött. Az ütés nem volt ugyan halálos, de egészen összelapította szegény kacsát s azóta olyanok a kacsák.

SZIVES GÁSPÁR.

— Rajz. —

SMERTEM hajdan egy szegény embert, egy igénytelen, egyszerű embert, aki nem vitt végbe valami nagy dolgokat, nem volt hirneves férfi, mégis megérdemli, hogy megemlékezsem róla.

Szives Gáspár volt a neve. Egyszerű kézműves volt, de boldogabb, mint akármelyik milliomos ur s jósága miatt mindenki szerette és csak Gáspár bácsinak szólította. Szelid jósága azonban gyakran kemény próbára tétetett. Nem járt soha korcsmába, hol a munkások rendszeren részegeskedni szoktak; de ezért aztán társai örökké boszantgatták, színeskedőnek, képmutatónak nevezték, azt mondták, hogy otthon annál többet iszik, vagy ha nem iszik, hát akkor nincs benne igazi vér, csak afféle aludt tej folydogál ereiben stb. Ilyen beszédekkel iparkodtak rábirni, hogy menjen velök a „fekete macská-“ba, így hívták a korcsmát, — de Gáspár bácsi nyugodtan eltúrte a boszantást és megmaradt a maga jó útján.

A műhelyben, melyben Gáspár bácsi több társával dolgozott, volt egy más, kellemetlen ficzkó is, kit rikácsoló kakas hangja miatt Kakas Tóninak nevezték el czimborai. Ez a Tóni boszantotta leginkább Gáspár bácsit, folyvást hetvenkedett előtte, gunyolta, becsmérelte csöndes, rendes életeért; pedig Toni barátunkra magára is ráfért volna, ha vigyáz magára, mert vékony dongáju, gyenge legény volt, Gáspár bácsi

pedig jól megtermett, izmos ember, aki ha megmarkolt valakit, volt is látszata. Egyszer aztán, mikor Kakas Tóni már tulságosan sokat boszantotta, Gáspár bácsi odalépett, fölkapta derékon ellenfelét s hintázta a levegőben; Tóni pajtás kapalózott, ordított, de ez nem használt semmit; a többi munkások kaczagták a tehetetlen hetvenkedőt. Gáspár bácsi pedig aztán szépen megint letette a földre, nem bántotta világért sem. Kakas Tóni azonban úgy megröstelte a dolgot, hogy e naptól kezdve nem boszantotta többé Gáspár bácsit.

Nemsokára ezután történt, hogy ugyanezen Tóni barátunk beteg lett, még pedig valami ragadós baja volt, úgy hogy régi ivópajtásai közül egyik sem ment feléje sem. Gáspár bácsi nem ijedt meg és azt sem tekintette, hogy ez az ember mindig bántotta őt: csak arra gondolt, hogy a szegény Tóni most egészen el van hagyatva, nem gondol vele senki, jól fog tehát neki esni, ha valaki meglátogatja és vigasztalja. Elment tehát hozzá mindennap, elbeszélte neki, mi ujság van a világban, mit csinálnak pajtásai s a szegény betegnek ez valóságos öröm volt. Egyszer aztán, mikor már az efféle beszélgetésen túl voltak, Gáspár bácsi egy könyvet vett elő és így szólt:

„Nézd, Tóni pajtás, én hoztam magammal valamit, a mivel te eddig nem sokat törödtél; de most a bajban és betegségben ez talán vigasztalást nyújt. Majd fölolvassok neked belőle, — ez a Szentírás.“

És fölolvasson a betegnek vigasztaló

sorokat a Szentírásból s Kakas Tóni, a hajdani korcsmahős, egészen meghattottan hallgatá az Üdvözítő szent tanításait. Mikor aztán több hét múlva fölgyógyult, így szólt:

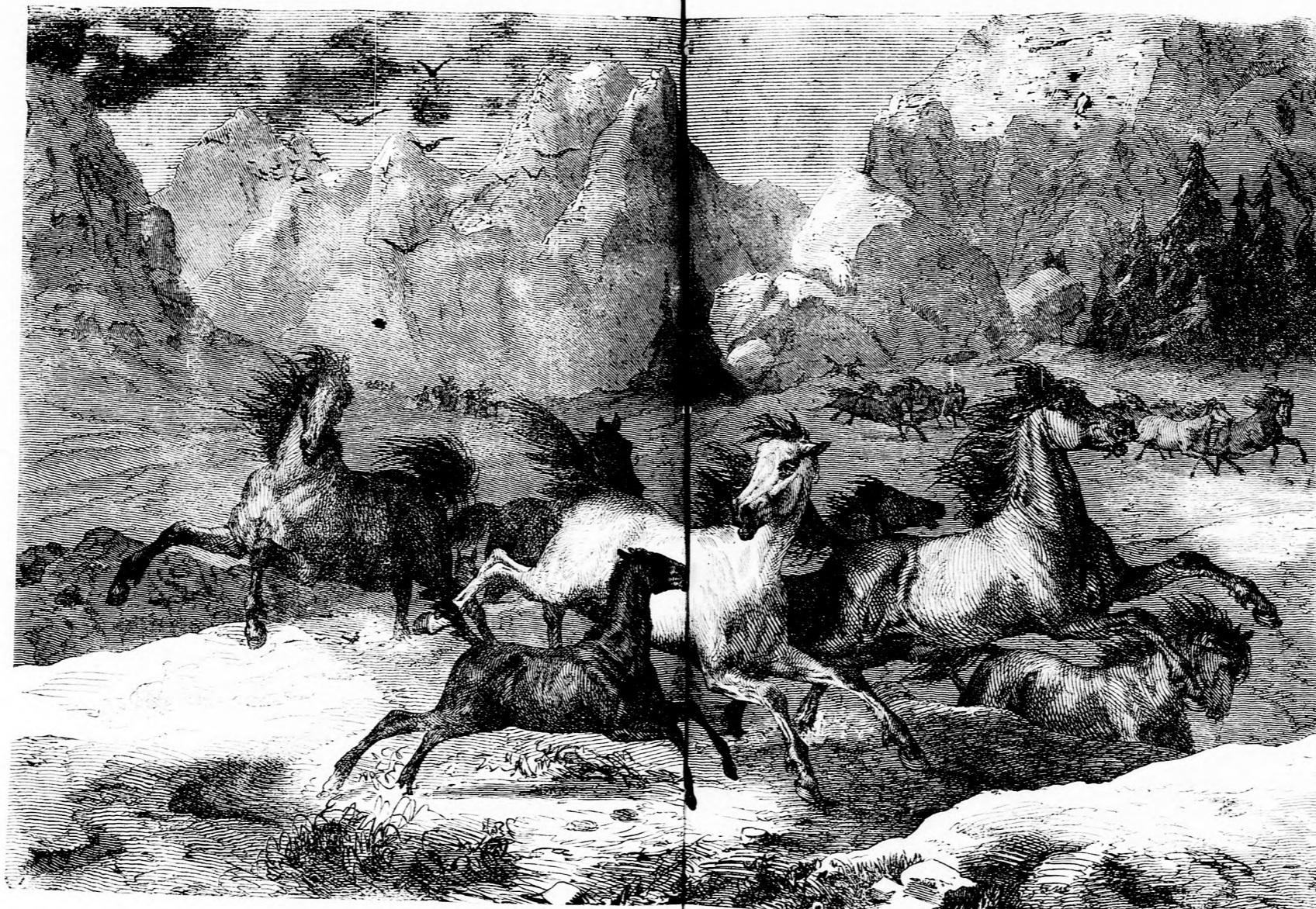
„Gáspár bácsi, soha sem fogom elfelejteni, a mit értem tett. Hálás leszek s azzal bizonyitom be, hogy ezentul nem leszek az a régi Kakas Tóni. A „fekete macska“ nem lát engemet többé. Leszek szorgalmas és békés munkás, mint Gáspár bácsi.“

Gáspár bácsinak pedig ez okozta a legnagyobb örömet s azontul jó barátok voltak.

Gáspár bácsinak volt felesége is, de gyermekei nem voltak: pedig nagyon szerette a gyermekeket s ezért akárhol előtalált egy fiut vagy leánykát, iparkodott valami jót tenni vele. Persze nem tehetett valami sokat, hiszen szegény munkás ember volt, alig takaríthatott meg

valamit heti béréből; de mégis volt mindig annyi, hogy kicsiben segíthetett másokon és ebben telt legnagyobb gyönyörűsége.

Épen szemben vele lakott egy öreg

VAD LOVAK UKRAJÁBAN. (Lásd a 283. l.)

ember; nagyon törődött, beteges és szegény ember volt, ki hajdan, úgy látszék, jobb sorsban élt, talán nagyúr volt, de valamiképen a balsors tönkretette és ott nyomorgott most egy sötét

kis szobában. Nagyon szerethette az olvasást, mert ha valahol egy eltépett hírlapdarabot talált, még azt is elolvasta. Rendesen nagyon szomorú volt és bizony nem ok nélkül; teljesen el volt hagyatva, hónapokon át nem törődött vele senki, egészen elfeledve élt.

Látta ezt Gáspár bácsi és ilyen formát gondolt:

„Ez a szegény öreg ember talán valami tönkrejutottúr, kit most már elfelejtett minden ismerőse, minden rokana; e miatt busul, szomorkodik s még az a vigasza sincs, hogy olvasással szórakoznék. Segitek rajta Vannak olcsó hetilapok, megrendelek számára egyet.“

Úgy is tett. A következő vasárnapon a szegény öreg ember ugyancsak bámult, mikor a postás egy hírlapot adott be neki.

„Ah! Hát mégis megemlékezett még reám valaki!“ szólt az öreg s meghatva

könyezett. Aztán egészen megvigasztalva belemertült az olvasásba s ezentul sokkal kevésbbé szomorunak látszott; a vasárnapi napok pedig, mikor mindig új lapja jött, valóságos ünnepnapok valának számára, — Gáspár bácsi látta ezt és meg volt elégedve.

Egy napon a szomszéd Zsuzsinéni majdnem Gáspár bácsi ajtaja előtt félig ájultan rogyott össze. Hazavitték, orvost hívtak s az orvos rendelt is gyógyszert. Hanem Gáspár bácsi, mikor megtudta a dolgot, fejét rázta és így szólt:

„Nem olyan orvosság kell Zsuzsinéninek. Az ő betegsége a nyomorúság, éhséget szenvedett, nem birt dolgozni, utoljára már talán napokig sem evett, azért ájult el. Magamnak sincs sok, de talán küldhetek Zsuzsi nének olyan orvosságot, melytől bizonyosan meggyógyul.“

Előkereste a ládából megtakarított pénzecskéjét s néhány forintot átküldött a betegnek, hogy hozasson magának jó eledelt. És ennek meg is volt a hatása. Zsuzsi néni ott hagyta az orvosságot, e helyett követte Gáspár bácsi tanácsát és nem sokára teljesen főgyógyult s örökre hálás maradt a jó szomszéd iránt.]

Számtalan ilyen dolgot csinált Gáspár bácsi, jósága, felebaráti szeretete kifogyhatatlan volt. Mivel pedig gyermeke nem volt, végre egy árva fiúcskát gyermekének fogadott és fölnevelte. Kezdetben sok bajlódása volt vele, mint a kis fiúkkal rendszeren; de Gáspár bácsi ki nem fogyott a türelemből

s jó példájával derék ifjut nevelt a gyermekből. És az ifju is hálás volt fogadott apja iránt s Gáspár bácsinak számos jó tetteért meg volt azon jutalma, hogy mikor megöregedett, fogadott fia gyöngéden ápolta és így a jó öreg csendes nyugalomban, derülten élte utolsó napjait is.

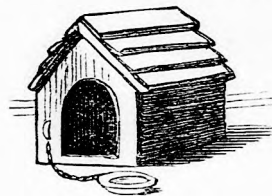
A H Á L Á S E B.

(Képpel a czimlapon)

Egy kis fiu egyszer az utcán egy kutyát látott, mely vonitva sántikált s egyik lábán erősen vérzett. A fiu megsajnálta, magához hívta a kutyát, megmosta a sebet és bekötözte. A beteg kutya hálásan nyaldosta jóltevője kezét s vidámabban ment odább.

E naptól fogva valahányszor a kis fiu azon az utcán végig ment, ama kutya hízva simult hozzá és kísérte messze darabon, mindenképen iparkodván kimutatni háláját.

Egyszer aztán valami nagyobbatt is tett a hálás eb. A kis fiu valahonnan késő este tért haza s két gaz ficzkó megtámadta, hogy kifoszsa. A kis fiu védte magát, de kettő ellen nem boldogulhatott s már-már veszve volt, midőn az egyik gaz ficzkó veszett ordítással hirtelen félre ugrott s futásnak indult, utána pedig mindjárt a másik is. A kis fiu csodálkozott, de csakhamar fölismerte megmentőjét: az ő hálás kutyája volt, mely oly hatalmasan beleharapott a gaz ficzkók lábába, hogy azok jobbnak látták kereket oldani.

A K
hájó
néger
volt,
Euró
s nag
neki

Ö N Z É S.

— No de Pali, adj hát
Egy kiesiny falatkát!
— Tán eszed eredt meg?
Mind magam eszem meg!

— Csak próba volt, látod,
Nem kell a kalácsod.
Adtam volna érte
Szép könyvet cserébe.

— Kell is a te könyved,
Hisz nem ehetem meg.
— Szép a vallomásod —
Eb legyen pajtásod.

A KIS NÉGERFIU A TÜKÖR
ELŐTT.

(Képpel a 277. lapon.)

Egy tengerész, ki Afrika körül hajózott, hozott magával egy fekete kis négerfiut. A fiucska kezdetben vidám volt, a hajón elmulatgatott; de midőn Európába ért, erőt vett rajta a honvágy s nagyon elszomorodott. Gazdája vett neki csinos egyenruhát, hogy mint kis

inas szolgáljon. Mikor először belépett az elfogadó-terembe, hol nagy fali tükör függött, hangos kiáltással, örvendezve és báméjszan állt meg egy perczig . . . . magához teljesen hasonló kis négerfiut látott a szobában. Hogy ez saját magának a képe a tükörben, azt nem tudta, mert ilyen tükröt még soha sem látott. Nagy örömmel rohant az új pajtás felé, — de persze orra a hideg tükörüvegbe ütközött. Ijedten ugrott vissza s szégyenkezve szaladt ki a szobából. Másnap ismét bejött s kereste azt a fiut a tükör mögött, — még inkább csodálkozva, hogy ott nem találja. Végre megmagyarázták neki a dolgot, de sokáig nem akarta elhinni. Csak mikor gazdája mindenféle ismeretekben oktattatá, néhány hónap mulva birta fölfogni, hogy hát ő saját magát látta a tükörben.

VAD LOVAK UKRAJNÁBAN.

(Képpel a 281—282. lapokon.)

A Ló, mely szelidítve oly hasznos szolgálatokat tesz az embernek, csak kevés helyen található vad, vagyis inkább elvadult állapotban. Délamerikán kívül Europa keleti részén, Oroszországnak sik déli vidékén, az ugynevezett Ukrajnában vannak vad lócsordák. Százanként és ezrenként legelnek itt a vad lovak a végtelen síkságon, nyerget, hámot nem ismernek s embert is ritkán látnak ama gyér népességű tájakon.

Hanem e vad lovak minden vadságuk mellett könnyen megszelidülnek; az e vidéken lakó kozákok lóháton óvatosan közelednek a gyanutlanul legelő vad lóhoz s hosszú hurkot vetvén nyakára, elfogják. Nehány napig dühöng, rug, harap a fogoly, de csekhamar beletörődik sorsába s ép oly hiven szolgálja gazdáját, mintha udvarán nőtt volna nagyra. (A mi csikósaink is így tesznek a csikókkal.)

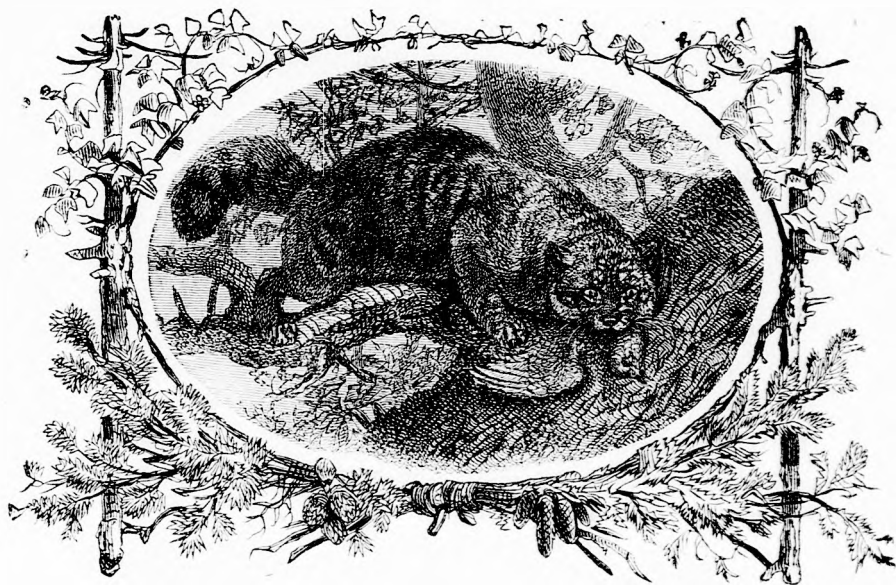
MENABUSO MINT TÁNCZMESTER. (Lásd a 278. l.)

S
S
A
M

k i b

APRÓ KÉPEK AZ ÁLLATVILÁGBÓL.

A VADMACSKA.

Se nem tigris, se nem cicza —
S e kettőnek atyjafia!
A kettő közt áll középen,
Mint e kettő: olyan épen.

A dolognak talán így is
Áll legjobban az ő sorja:
A vadmacska kicsi tigris,
A tigris meg roppant macska.

A SZENT KELETRŐL.

„BIBORBAN ÉS FINOM GYOLCSBAN.“

„VOLT egyszer egy gazdag ember,
ki biborba és finom gyolcsba öltözött

és mindennap gazdagon megrakot asztalhoz ült, és volt egy koldus, Lazarus nevű és ezt oda tették a kapu elé, hogy éhségét csillapítsa a hulladékkal, melyek a gazdag ember asztaláról maradtak.“ Így szól egy helyen a szentírás.

A keleti országokban még most is az a szokás, hogy a beteg koldusokat gazdag emberek házának kapuja elé helyezik, tudván, hogy itt sok ember jár ki és be, a szegény koldus tehát kap valamit. Az is szokás, hogy a hol lakomát csapnak, sokkal többet főznek, mint a mennyi a vendégek számára szükséges; mivel pedig azon meleg tá-

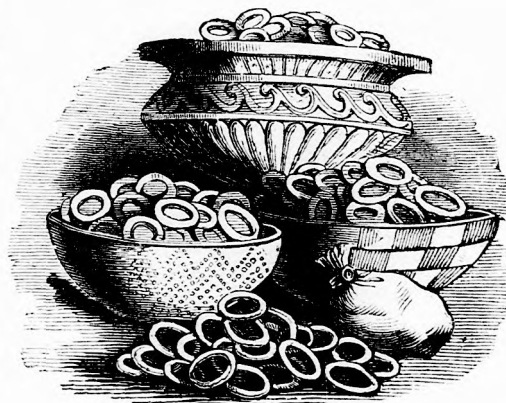
jakon az ételt eltartani nem lehet, a maradékot szétesztják a szegények közt. A koldusok ezért csapatonként állnak a lakomás ház előtt, a betegeknek és nyomorékoknak pedig, hogy szintén hozzájussanak valamihez, a kapu közelében kellett feküdni.

Hanem most a biborról és finom gyolcsról akarok beszélni, melybe az a gazdag ember öltözött. A bibliai időben a biborvörös szín nagyon pompásnak tartatott, annyira, hogy csak igen előkelő, gazdag emberek, királyok és főtisztek viselhették. Az akkori biborszín nem mind egyforma volt, a mai viola szín, sötétvörös és lángpiros akkor mind bibor volt s mert leginkább Tyrus vidékéről, Phöniciából kapták, „tyrusi festék“-nek nevezték. A tyrusiak e festéket bizonyos kagylókból készítették, melyeket részint tengerből halásztak ki, részint a parti sziklákon gyűjtöttek. E kagylók nyakán egy fehér kis erecske látszott. Ha itt a még élő állatot megnyomták, egy csöpp vörös nedv szivárgott ki, — ez volt a biborfesték. A kagyló többi részének semmi hasznát sem lehetett venni. Mivel ily módon természetesen tömérdek kagyló kellett, hogy csak valami kevés festék is együtt legyen, könnyen megfogható, miért volt a bibor oly drága, hogy csak a gazdagok festhették vele ruháikat. — Mai napon ez a biborfesték teljesen ismeretlen, mert senki sem tudja készítési módját. Hanem azért, azt hiszem, a mi mostani biborvörös színeink szebbek, mint a hajdaniak valának és a régi korban azért tartották az akkori bibort,

kék és sárga szöveteket oly gyönyörűeknek, mert szebbet még nem ismertek.

De nemcsak biborral festett ruhát, hanem finom gyolcsot is csupán az előkelők, gazdagok viselhettek, mialatt a szegényebb sorsuak öltönye egyetlen darab durva vászonlepedőből, vagy állatbőrből állott. A gazdagok finom gyolcsinget viseltek, s e fölött a bibor szövetet. Ez az alsó ing volt az, a mit a szentírás „finom gyolcs“ néven említ.

Az ilyen finom gyolcs nagyon drága volt s nem egy font arany és gyűrűs pénzt vándorolt a kalmárok boltjába, kik biborral és finom gyolcsal kereskedének.

Gyűrűalaku pénz és pénzmérleg a szent földön.

MAJTI

Éd
Me
Tá
A
Ez„N
„De
Me
Me
EzMi
Itt
E
E
EzA
A
Me
Me
AzA
Itt
A
S
EzA
S
A
Mi
EzEz
Me
A
Mi
Ezzimankó
resnyefá

MAJTHÉNYI FLÓRA „GYERMEK- VERS“-EIBŐL.

Mi a haza ?

Édes mama, édes papa
Mondjátok csak, mi a haza ?
Tán e ház, a melyben vagyunk ?
A melyben mindnyájan lakunk,
Ez a haza ?

„Nem gyermekem, ez csak házunk,
De a mit itt körül látunk,
Merre földeink terülnek,
Merre kerteink feküsznek,
Ez a haza !

Minden, a mit a szem belát,
Itt e föld, mely kenyeret ad,
E folyók tele halakkal,
E szőlőhegyek, fálvakkal.
Ez a haza ?

A merre a hegylánc kéklik,
A merre a bereg sötétlik,
Merre a róna kanyarul,
Melyre az égbolt leborul,
Az a haza !

A hol egykor ősink laktak.
Itt csatáztak, itt mulattak,
A hol a határt ők szabták
S örökségül reánk hagyták,
Ez a haza !

A hol csontjaik porladnak,
S mindig e földben maradnak,
A hova bennünket tesznek,
Midőn egyszer eltemetnek,
Ez a haza !

Ez a föld, mely drága nekünk,
Melyet legjobban szeretünk,
A hova : bár merre járunk,
Mindig vissza, visszavágyunk,
Ez a haza !

CSERESNYE TÉLEN.

(Képpel a 288. lapon.)

VÉRT rajzoló most téli időben
ide ezt a cseresnyés képet ? fog-
játok kérdeni. Valóban nem
azért, hogy megharagudjatok a
zimankós télre, mely nem engedi a cse-
resnyefának, hogy virágozzék, — hanem

mert eszembe jutott egy tréfás cseresnye-
historia, mely téli időben és valósággal
megtörtént.

Frigyes porosz királynak egy napon
az udvari kertész tél közepén tíz szem
valóságos, érett friss cseresnyét nyuj-
tott át; a kertész csak roppant gond-
dal és fáradsággal tudta e néhány szem
cseresnyét az üvegházban megérlelni.
A király nagyon megörült a ritkaság-
nak és hat szemet elküldött leányának,
a hercegnőnek. Hanem a testőr, ki
a cseresnyét átvitte, nem birt ellenál-
lani a vágynak, két szem cseresnyét
megevett és csak négyet adott át.

A király ezt megtudta. Nem szólt
semmit, hanem másnap ugyanazon test-
őrnek egy levelet adott, hogy vigye a
kapitányához. A levélben pedig azt pa-
rancsolta a király, hogy „a levél át-
adójára tizenkét botütést kell vágni.“

A testőr azonban gyanította, hogy
itt valami rossz multság vár reá. Ta-
lálkozott egy udvari inassal, kire régóta
haragudott. Ennek átadta a levelet, azt
mondván, hogy a király parancsára vi-
gye rögtön a testőrkapitánynak. Az inas
elvitte, — de mennyire bámult, mikor
a kapitány a levél olvasása után előhi-
vott négy katonát s aztán olyan tizen-
kettőt vágatott a szegény inasra, hogy
csak úgy zúgott bele a füle. Hiába kiabált
az inas, hiába akarta magyarázatni, — a
kapitány nem hallgatott reá, csak a
király parancsát teljesítette.

A király csak később tudta meg a
történeteket s a testőr furfangossága any-
nyira mulattatá, hogy megbocsátott
neki. Hanem a szegény inas iránt is ke-
gyes volt és gazdag jutalommal kár-
pótolta az érdemetlenül szenvedett bün-
tetésért.

CSERESNYE TÉLEN. (Lásd a 287. l.)

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi**. Kiadó-hivatal: Pest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott **Deutsch testvérek** könyv- és könyomdai műintézetében Pesten. Ára negyedévre 1 frt. 20 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.